

Jan 3.

Fővárosi Ítéltábla
8.Pf.21.749/2010/3.

FŐVÁROSI BÍRÓSÁG	
FOLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRAT	
Erkezett:	2010 -12- 13
PÉLDÁNY.....M.....	
MELLÉLET.....KÖZTÜK.....	
FOLAJSTROMSZÁM: LEJÁRATOK:	21.952/10

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Németh L. Zsolt ügyvéd (1061 Budapest, Andrásy út 128.) által képviselt Transparency International Magyarország (1076 Budapest, Garay u. 29-31.) felperesnek, a dr. Kardos László ügyvéd (1052 Budapest, Sütő u. 2. félemelet 11/b.) által képviselt Alkotmányvédelmi Hivatal (1055 Budapest, Falk Miksa u. 9-11.) alperes ellen közérdekű adat kiadása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 23. napján kelt, 26.P.21.952/2010/8. sorszámú ítélete ellen az alperes 9. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Köteles a felperes 15 napon belül az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a 143/2004. (IV.29.) Korm. rendelet hatálya alá tartozó államtitkot, szolgálati titkot, illetőleg alapvető biztonsági, nemzetbiztonsági érdekeket érintő beszerzési eljárásokra való meghívására alkalmas cégek jegyzékét a felperesnek adja ki. Kötelezte az alperest továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 21.875 forint – az áfát is magában foglaló – jogi képviselői munkadíjból álló perköltséget.

Tényállásában megállapította, hogy az alperesi jogelőd a Nemzetbiztonsági Hivatal jogszabályi felhatalmazás alapján jegyzéket vezet az államtitkot, szolgálati titkot, alapvető biztonsági, nemzetbiztonsági érdeket érintő beszerzési eljárásokban való részvételre alkalmas gazdasági társaságokról.

A felperes 2010. február 10-én kelt levelével közérdekű adat kiadására kérte kötelezni az alperesi jogelődöt, tájékoztatást kérve, hogy mely cégek szerepelnek e jegyzékben, továbbá arról is, hogy a jegyzékbe való bekerülés elutasításáról szóló döntés ellen az eljárási szabály vagy a gyakorlat alapján biztosított-e a jogorvoslat.

Az alperesi jogelőd főigazgatója útján 2010. március 5-én kelt levelében úgy nyilatkozott, hogy a tájékoztatást nem áll módjában megadni. Kifejtette, hogy a jegyzékbe való bekerülés elutasításával kapcsolatos döntés ellen jogorvoslatnak nincs helye, a jegyzék tartalmával kapcsolatosan azonban az elutasításon túlmenően egyéb nyilatkozatot nem tett.

A felperes ezért keresettel fordult a bírósághoz, melyben kérte az alperest kötelezni az általa vezetett jegyzék kiadására. Állítása szerint nem tudható, hogy az alperes nemzetbiztonsági érdekből vagy más jogos érdekének védelméből vagy mindkét okból tagadta meg a közlést, ezért vizsgálendő, hogy a megtagadás rendeltetésszerű joggyakorlásnak minősül el-e. Nincs olyan speciális jogszabályi rendelkezés, amely titkossá minősítené a jegyzék tartalmát, ezért az a nyilvánosság hiányában a korrupció melegágya lehet.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a rá vonatkozó jogszabály alapján tagadta meg a válaszadást, ezért a kérelem megtagadása jogszerű volt. Az elutasító válasz esetén sem áll fenn indokolási kötelezettsége, ezért nyilatkozata nem lehetett jogellenes.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta.

A személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 2. §-ának (4) bekezdésére, 19. §-ának (1) bekezdésére, 20. §-ának (1) és 21. §-ának (1), valamint (2) bekezdésére, továbbá a 143/2004. (IV.29.) Korm. rendelet 2. §-ának 14. pontjára, 4. §-ának (2) bekezdésére és 21. §-ának (1) és (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy mivel az alperes a kért közérdekű adat kiadását megtagadta, a felperes ezért alappal kérte az adat bíróság útján való kiadását.

A nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény (Nbtv.) 48. § (1) bekezdésére utalással megállapította, hogy a közérdekű adat kiadása nemzetbiztonsági érdekből vagy mások jogainak védelme érdekében tagadható meg, a nemzetbiztonsági érdek fogalmát az Nbtv. 74. § a) pontja határozza meg.

Kifejtette, hogy a felperes által kért adathalmaz cégek neveinek felsorolását tartalmazza. Ennek nyilvánosságra kerülése nemzetbiztonsági érdeket nem sért. Arra sem lehetett következtetni az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy más jogát – jelen esetben az adott cég jogát –, illetve érdekét sértheti az adat nyilvánossága, mivel az adatsorból kizárólag arra lehet következtetni, hogy a cégek nemzetbiztonsági kockázatot nem jelentenek, továbbá alkalmasak arra, hogy bizonyos állami szükségletet kielégítsenek. A cégekkel kapcsolatos egyéb cégszolgálatok pedig nyilvánosak.

Felhívta az Alkotmány 61. §-ának (1) bekezdését is, hangsúlyozva, hogy a közérdekű adat kiadását csak megfelelő indoklás és megfelelő ténybeli alap esetén lehet megtagadni, utalt e körben az Avtv. 21. §-ának (2) bekezdésére is. Mivel az alperes nem adta indokát a megtagadásnak és egyéb olyan körülmény sem merült fel, ami a megtagadás jogszerűségét valószínűsítette, ezért az alperes megtagadását az elsőfokú bíróság alaptalannak minősítette és a kért adat kiadására kötelezte.

A perköltségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását indítványozta.

Hivatkozott az Avtv. 19. §-ának (3) bekezdésére, mely szerint a közérdekű adat megismerése korlátozható, annak b) pontja külön nevesíti a nemzetbiztonsági érdeket. Utalt az Nbtv. 48. §-ának (1), valamint 49. §-ának (1) bekezdésére, továbbá a közbeszerzésekről szóló 2003. évi CXXIX. törvény (Kbtv.) 404. §-ának (1) bekezdés h) pontjára, és az ennek alapján alkotott 143/2004. (IV.29.) Korm. rendelet 3. §-ára is. Felhívta ezen felül a Korm. rendelet 5. §-át, 22. §-át és a 2. § 13. pontját előadva, hogy a kiadni kért jegyzékben olyan cégek is szerepelhetnek, amelyek vonatkozásában nem az alperes végezte el az ellenőrzést, így ezen cégek adatainak nyilvánosságra hozataláról érdemben nem dönthet.

Utalt továbbá arra, hogy amennyiben a bíróság kötelezné az alperest a jegyzék kiadására, úgy előbb-utóbb megállapítható lenne, hogy az előző listához képest mely cégek szerepelnek továbbra is a jegyzéken és melyek nem, az pedig, hogy melyik cég milyen okból nem szerepel a listán, nemzetbiztonsági érdekből nem közölhető.

Arra is hivatkozott, hogy a jogalkotó az Nbtv. rendelkezéseivel részletes indokolási kötelezettség nélkül a nemzetbiztonsági szolgálatok főigazgatóira bízta annak megítélését, hogy mi sért nemzetbiztonsági érdeket és mi nem, a részletesebb indoklás ugyanis szükségképpen valamilyen bizalmas adat megismeréséhez vezetne. Ebből eredően nem véletlen, hogy a jogalkotó nem deklarálta a nyilvánosságot, mint alapelvet a Korm. rendeletben, mint ahogy tudatos a jogszabály 23. §-ának azon rendelkezése is, mely szerint az illetékes nemzetbiztonsági szolgálat csak az ellenőrzésre nem jogosult ajánlatkérő megkeresésére az adott beszerzési tárgy tekintetében ad tájékoztatást az irányadó jegyzékben szereplő cégekről. A felperes a Korm. rendelet alapján nem minősül ellenőrzésre nem jogosult ajánlatkérőnek, ezért a jegyzék kiadása részére nem csak nemzetbiztonsági érdekből, de a Korm. rendelet alapján sem lehetséges.

Mindebből arra következtetett, hogy a Fővárosi Bíróság túlterjeszkedett a törvény által biztosított jogkörén, ítéletével kiüresítette az Avtv. és az Nbtv. hivatkozott hatályos rendelkezéseit, ezzel jogszabálysértő módon járt el és az alperest a nemzetbiztonsági érdekeket sértő jogellenes adattájékoztatásra kötelezte.

Hangsúlyozta, hogy az elutasítás okát a jogszabályi rendelkezésekbe foglalt nemzetbiztonsági érdek érvényesülésének biztosítása indokolta. Előadta e körben, hogy a világ minden titkosszolgálatának alap feladatkörébe tartozik, hogy felderítse a másik ország titkosszolgálatának információszerző irányait, szervezeti felépítését, anyagi és személyi lehetőségeit, információs rendszerét. Az ellenérdekű titkosszolgálatok részére ezért még a legapróbb információ is értékkel bír egy másik szolgálatról, amiből az egyéb információkat összevetve végkövetkeztetések vonhatók le az adott szolgálat tevékenységéről, lehetőségeiről, illetve támadhatóságáról. A szuverenitásuk és a titkos felderítő munka érdekében ezért ezen szolgálatok minden országban lehetőleg a nyilvánosság teljes kizárásával végzik speciális szakmai tevékenységüket, a megfelelő törvényi garanciák által meghatározott körben.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, az abból levont jogkövetkeztetésével és érdemi döntésével azonban a másodfokú bíróság nem értett egyet.

Helytállóan állapította meg hogy a felperes által kért adat, amely az alperes kezelésében lévő, tevékenységére vonatkozó adat, közérdekű adatnak minősül. Helyesen utalt arra, hogy a közérdekű adat kiadásának megtagadását az Avtv. 19. § (3) bekezdése és az Nbtv. 48. § (1) bekezdése nemzetbiztonsági érdekből vagy mások jogainak védelme érdekében teszi lehetővé, mely elutasítás jogszerűségét vitatva a felperes az Avtv. 21. § (1) bekezdése értelmében jogosult bírósághoz fordulni. Figyelemmel volt a Legfelsőbb Bíróság EBH2008. 1872 számú eseti döntésében megnyilvánuló ítélkezési gyakorlatra, mely szerint az adatközlési kötelezettség alóli kivételt engedő jogszabályok alapján elutasított adatkiadási igény bíróság előtti érvényesítése esetén az adatkezelő magatartását a bíróságnak abból a szempontból kell megítélnie, hogy törvényben biztosított jogait rendeltetésszerűen gyakorolta-e.

Nem volt osztható azonban az elfoglalt álláspontja, mely szerint a kért adatsorból kizárólag arra lehet következtetni, hogy a listán szereplő cégek nemzetbiztonsági kockázatot nem jelentenek, továbbá alkalmasak arra, hogy bizonyos állami szükségletet kielégítsenek.

Ezzel szemben az alperes helyesen hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a közpénzek ésszerű felhasználása átláthatóságának és széles körű nyilvános ellenőrizhetőségének megteremtése érdekében alkotott, a közbeszerzésekről szóló 2003. évi CXXIX. törvény 404. § (1) bekezdés h) pontjában felhatalmazást adott a kormánynak sajátos szabályok megalkotására a nemzetbiztonsági érdeket érintő beszerzések tekintetében. Ennek alapján született az államtitkot vagy szolgálati titkot, illetőleg alapvető biztonsági, nemzetbiztonsági érdeket érintő vagy különleges biztonsági intézkedést igénylő beszerzések sajátos szabályairól szóló 143/2004. (IV. 29.) Korm. rendelet, amely a nyilvánosságot igénylő közbeszerzésekhez képest speciális szabályokat ír elő olyan beszerzésekre, amelyek államtitkot, szolgálati titkot, illetőleg alapvető biztonsági, nemzetbiztonsági érdeket érintenek, illetve különleges biztonsági intézkedést igényelnek. A felperes az ilyen speciális beszerzési eljárásokra való meghívásra alkalmas cégek jegyzékét kérte.

A kiadni kért lista a fentiek szerint azonban nem egyszerűen bizonyos állami szükségletek kielégítésére alkalmas cégek felsorolását jelenti, ahogy arra az elsőfokú bíróság hivatkozott, hanem az államtitkot, szolgálati titkot illetőleg alapvető biztonsági, nemzetbiztonsági érdeket érintő beszerzési eljárásokra való utalásból következően, a cégek nevéből is megismerhető működési körök alapján következtetni lehet a beszerzések tárgyára, közvetve pedig az alperes tevékenységére. Mindebből alappal feltételezhető, hogy a sajátos feladatokra alkalmas cégek jegyzékének a megismerése a nemzetbiztonság sérelmével járna, ezért a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes a kért adatsor kiadásának megtagadásakor az Nbtv. 48. § (1) bekezdésében biztosított jogait rendeltetésszerűen gyakorolta.

A fentiek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

A felperest a Pp. 239. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint – áfa tartalom nélkül – állapította meg.

Az eljárás tárgyi illetékmentessége {Itv. 57. § o) pont} folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2010. november 25.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelesül:

